

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D., a soudců Mgr. Václava Trajera a Mgr. Ladislava Vaško ve věci

žalobce: **nezl. B. V. L.**, narozený „X“,
státní příslušnost Vietnamská socialistická republika,
bytem „X“,
zastoupený Mgr. Vratislavem Polkou, advokátem,
sídlem Vinohradská 22, 120 00 Praha 2,

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**,
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 3. 2016, č. j. MV-19498-4/SO-2016,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou prostřednictvím svého právního zástupce v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného Ministerstva vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců, ze dne 23. 3. 2016, č. j. MV-19498-4/SO-2016, jímž Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 16. 12. 2015, č. j. OAM-1816-10/ZR-2015. Správní orgán I. stupně svým rozhodnutím zrušil žalobci dle § 77 odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), platnost povolení k trvalému pobytu a stanovil žalobci lhůtu 30 dnů od právní moci rozhodnutí k vycestování z území České republiky. Žalobce se současně v žalobě domáhal toho, aby soud uložil žalovanému povinnost nahradit žalobci náklady soudního řízení.

Žaloba

2. Žalobce v žalobě namítal, že žalovaný náležitě nevypořádal všechny uplatněné odvolací námítky, což považoval za zásadní pochybení žalovaného. Dále uvedl, že podle § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců platí, že jednou podmínkou pro zrušení povolení k trvalému pobytu je pobyt cizince mimo území Evropské unie po dobu 12 měsíců a druhou podmínkou je, že takový pobyt není odůvodněn vážnými důvody. Byl přesvědčen o tom, že žalovaný vycházel z nedostatečně zjištěného skutkového stavu, resp. že bez relevantního důvodu zjištěný stav věci a existující důvody pro zachování povolení k pobytu nerespektuje. Zdůraznil, že rodiči žalobce bylo správnímu orgánu I. stupně sděleno, že důvodem pro pobyt mimo území bylo studium žalobce ve Vietnamu (zejména s ohledem na výuku vietnamského jazyka a vietnamské kultury), přičemž správní orgány tuto skutečnost nijak nezohlednily, když bez smysluplného zdůvodnění odmítají studium na základní škole jako liberační důvod, pro který neměly přistoupit ke zrušení trvalého pobytu žalobce. Odmítl spekulace správních orgánů o tom, že se rodiče chtěli potomka „zbavit“ odesláním do Vietnamu, aby mohli pracovat ve večerce, a hlásí se k němu až v době, kdy povyrostl, jako nepodložené, lživé a urážlivé.
3. Žalobce uvedl, že se z Vietnamu nemohl vrátit po jednom roce pro vleklé zdravotní obtíže, které neumožňovaly jeho návrat zpět do České republiky. Konstatoval, že závažné onemocnění je rovněž jedním z liberačních důvodů, ke kterému nebylo v řízení před správním orgánem přihlédnuto. Žalobce nemohl tuto skutečnost uplatnit v řízení před správními orgány, jelikož tuto zdravotní knížku a její úřední překlad neměl v době správního řízení k dispozici, a proto ji dokládá až v soudním řízení.
4. Žalobce namítal zcela nedostatečný postup správního orgánu při zjišťování informací ve správním řízení, správní orgány fakticky neprováděly žádné dokazování a jediným jeho podkladem ke zjištění skutečného stavu je sdělení matky žalobce ze dne 16. 11. 2015, která konstatovala, že žalobce byl mimo území za účelem studia. Takový postup nelze dle žalobce přijmout. Zdůraznil, že žalovaný obecně odmítá písemnosti (zejména čestné prohlášení) jako nepřipustné důkazy a v projednávané věci se spokojil s přípisem matky, na kterém nebyl její podpis ani úředně ověřen. Pokud chtěly správní orgány náležitě zjistit skutkový stav, měly vyslechnout rodiče žalobce a popřípadě i žalobce.
5. Žalobce dále uvedl, že správní orgán I. stupně při pořízení kopie jeho cestovního dokladu postupoval v rozporu se zákonem č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o ochraně osobních údajů“). Vzhledem k tomu, že žalobce nedal souhlas se zpracováním osobních údajů, správní orgán I. stupně porušil § 5 odst. 1 písm. f) uvedeného zákona, a získal tak klíčový důkaz v rozporu se zákonem, a ten je pro toto řízení nepoužitelný.
6. Žalobce byl toho názoru, že se žalovaný nesprávně vypořádal s jeho odvolací námítkou, pokud jde o nutnost vážit přiměřenost jeho rozhodnutí do rodinného a soukromého Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

života. Poznamenal, že pokud v § 77 odst. 1 zákona o pobytu cizinců není výslovně zmíněno, že je povinen posuzovat přiměřenost dopadů do jeho soukromého a rodinného života, plyne tato povinnost z § 2 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“). V této souvislosti zdůraznil, že smyslem § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců je nepochybně odebrat pobytové oprávnění cizinci, který se zdržuje mimo území České republiky, na území České republiky tedy evidentně již trvale nepobývá, pobývat pravděpodobně nechce a může být i obava, že svého pobytového oprávnění hodlá zneužít. To však nebyl případ žalobce, který zjevně hodlá dále žít na území České republiky, jak dokazuje svým stávajícím pobytem od svého návratu a plněním základní školní docházky. Uvedl, že je zjevné, že nezletilé dítě má primárně zůstat v péči a výchově obou svých rodičů, přičemž za situace, kdy rodiče žijí a pracují na území České republiky, nelze po nich spravedlivě požadovat, aby s ohledem na zcela formalistické ukončení pobytu jejich nezletilého dítěte, jeden z rodičů území České republiky na těžko odhadnutelnou dobu opustil za účelem opětovného obstarání pobytu, který mu byl zcela zbytečně, tedy nikoli nezbytně, zrušen, a pro jehož udělení zjevně nezletilý splňuje zákonem stanovené podmínky. To vše navíc za situace, kdy podání žádosti o udělení trvalého pobytu je podmíněno zcela neprůhledným systémem „Visapoint“ a řízení o takové žádosti trvá velmi dlouhou dobu. Náklady na takové řešení vzniklé situace dle žalobce nemělo cenu ani vyčíslit, když je na první pohled zjevné, že jde o velmi vysokou částku, kterou bude rodina nezletilého žalobce nucena vynaložit, a to aniž by to bylo nezbytné. Konstatoval, že správní orgány nemusí „slepě“ sledovat výslovné znění zákona, nýbrž musí sledovat především smysl účel takového ustanovení zákona a především svým rozhodnutím volit řešení spravedlivé a přiměřené. Žalobce v této souvislosti odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 3. 2015, sp. zn. 1 Azs 174/2014. Pokud žalobou napadené rozhodnutí neobsahuje dostatečné úvahy k otázce přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života, konstatoval, že jde o rozhodnutí nepřiměřené pro rozpor s čl. 8 Úmluvy o ochraně základních lidských práv a s Úmluvou o právech dítěte a je z tohoto důvodu rovněž nepřezkoumatelné.

7. Žalobce považoval rozhodnutí žalovaného za přepjaté a neúčelně formalistické, neboť již ke dni vydání rozhodnutí žalovaného plnil podmínky pro udělení trvalého pobytu. Žalobce již od svého návratu do České republiky opětovně plní účel svého pobytu, přičemž zde navštěvuje i základní školu. Lze podle jeho názoru těžko obhájit názor, že ačkoli zjevně vyplývá, že nezletilý splňuje podmínky pro pobyt na území České republiky se svými rodiči, toliko z formálních důvodů, aby bylo učiněno zákonu za dost, nehledě na okolnosti případu (veřejný zájem, zájem dotčených osob a nezletilého dítěte, nehospodárnost, nelogičnost a zbytečnost takového postupu), byl nezletilému trvalý pobyt zrušen.

Vyjádření žalovaného k žalobě

8. Žalovaný k výzvě soudu předložil správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhl její zamítnutí pro nedůvodnost. Žalovaný konstatoval, že jeho rozhodnutí nepostrádá řádné odůvodnění a v odůvodnění rozhodnutí se vypořádal se všemi argumenty obsaženými v odvolání. Nesouhlasil s tím, že nepřítomnost žalobce byla zapříčiněna závažným důvodem spočívajícím v tom, že studoval v zemi původu vietnamštinu. Poukázal na to, že žalobce v zemi původu studoval na základní škole, přičemž podle § 64 zákona o pobytu cizinců se studium na základní škole pro účely tohoto zákona za studium nepovažuje. Tento liberační důvod uvedený v § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců tak v případě žalobce nebyl naplněn. Zdůraznil dále, že žalobce měl na území České republiky povolen trvalý pobyt, a proto se na žalobce podle § zákona č. 561/2004 Sb., o Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

předškolním, základním, středním, vyšším odborném a jiném vzdělávání, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „školský zákon“), vztahovala povinnost ke školní docházce v České republice, nikoli v zemi původu. Uvedl, že nepřítomnost žalobce na území států Evropské unie nelze odůvodňovat potřebou naučit se rodný jazyk ve Vietnamu, takové odůvodnění považoval za zjevně účelové. Dále zdůraznil, že výuku vietnamštiny lze bez problémů realizovat i na území České republiky.

9. Konstatoval, že žalobce po celou dobu správního řízení netvrdil a nedokládal nic o tom, že by v zemi původu onemocněl, a toto onemocnění zapříčinilo nemožnost jeho návratu do České republiky, a žalovaný tak nemohl tuto skutečnost zohlednit. Dále uvedl, že žalobce měl dle jeho tvrzení trpět vážnou nemocí již v minulosti, tato nemoc měla být závažným důvodem jeho nepřítomnosti v České republice od srpna 2013 do června 2015, tudíž je zjevné, že tento důvod mohl žalobce uplatnit již ve správním řízení. Žalobci přitom nic nebránilo, aby např. požádal o přerušení řízení s tím, že se snaží získat doklady ze země původu, nadto se žalovanému jevílo nepravděpodobným, že by získání úředně ověřeného překladu zdravotní knížky žalobce mělo být mimořádně složité. Dále konstatoval, že rozhodnutí správních orgánů vychází ze zcela dostatečně zjištěného stavu věci a zdůraznil, že žalobce opomíjí, že správní orgán I. stupně předvolal k výslechu rodiče žalobce, kteří se však bez omluvy nedostavili. Ani tak však dle žalovaného nelze konstatovat, že by závěr o nepřítomnosti žalobce na území nebyl spolehlivě zjištěn. Součástí správního spisu je prohlášení otce žalobce ze dne 9. 6. 2015, dle kterého byl žalobce v zemi původu od srpna 2013 do června 2015, kde navštěvoval školu, a prohlášení matky ze dne 16. 11. 2016, v němž uvedla, že její syn opustil Českou republiku na více než 12 měsíců proto, aby se naučil mateřskému jazyku. Poznamenal, že nepřítomnost žalobce na území států Evropské unie je zřejmá i z jeho cestovních dokladů.
10. Za důvodnou nepovažoval žalovaný námitku žalobce, že kopie cestovního dokladu byla pořízena v rozporu se zákonem o ochraně osobních údajů. Žalovaný poukázal na § 3 odst. 4 ve spojení s § 4 písm. e) a f) uvedeného zákona a konstatoval, že pořízení cestovního dokladu žalobce pro účely správního řízení nelze považovat za systematickou činnost ve smyslu zákona o ochraně osobních údajů. Na podporu své argumentace citoval rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2013, č. j. 9 Aps 5/2012-56. Uvedl, že i kdyby bylo pořízení kopie cestovního dokladu systematickým zpracováním či shromažďováním osobních údajů, odkázal na § 3 odst. 6 písm. c) zákona o ochraně osobních údajů, podle něhož omezení pro zpracovatele neplatí pro správce stanovené zvláštním zákonem pro zajištění veřejného pořádku a vnitřní bezpečnosti, jímž je i zákon o pobytu cizinců.
11. Stran námítky žalobce týkající se neposouzení nepřiměřenosti rozhodnutí do jeho rodinného a soukromého života žalovaný uvedl, že tato povinnost z § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců nevyplývá. V daném případě se nejedná o opomenutí zákonodárce, neboť při jiných rušeních povolení k trvalému pobytu (§ 77 odst. 2 a § 87l odst. 1 téhož zákona) je tato povinnost výslovně v zákoně zmíněna, k čemu poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 11. 2015, č. j. 9 Azs 218/2015-51.

Správní spis

12. Z obsahu správního spisu soud zjistil následující podstatné skutečnosti. Z prohlášení otce žalobce ze dne 9. 6. 2015 plyne, že žalobce byl od srpna 2013 do června 2015 ve Vietnamu a chodil tam do školy, nyní bude žít v České republice. Oznámením ze dne 16. 6. 2015 zahájil správní orgán I. stupně řízení z moci úřední ve věci zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu podle § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, neboť cizinec Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

pobýval mimo území států Evropské unie nepřetržitě po dobu delší než 12 měsíců. Z kopií cestovních pasů žalobce, které doložil jeho zákonný zástupce, soud zjistil, že žalobce opustil území států Evropské unie dne 12. 8. 2013 a do České republiky přicestoval dne 5. 6. 2015. V dopise ze dne 16. 11. 2015 matka žalobce uvedla, že důvod žalobce k opuštění České republiky spočíval v tom, aby se mohl naučit mateřskému jazyku, a proto jej poslali do Vietnamu. Ve spisu se nachází též rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 16. 12. 2015, č. j. OAM-1816-10/ZR-2015, jímž byla dle § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců žalobci zrušena platnost povolení k trvalému pobytu. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce prostřednictvím právního zástupce odvolání. Následně vydal žalovaný žalobou napadené rozhodnutí, které toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 28. 3. 2016.

Posouzení věci soudem

13. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), bez jednání, neboť účastníci nesdělili soudu do dvou týdnů od doručení výzvy svůj nesouhlas s takovýmto projednáním, ačkoli byli ve výzvě výslovně poučeni, že nevyjádří-li se v dané lhůtě, má se za to, že souhlas s rozhodnutím bez jednání byl udělen.
14. Napadené rozhodnutí soud přezkoumával podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věte druhé a třetí a v § 75 odst. 2 věte první s. ř. s. Z ní vyplývá, že soud přezkoumává rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během lhůty třiceti dnů ode dne doručení napadeného rozhodnutí, jak stanoví § 172 odst. 1 věty první zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení odůvodnit. Bez návrhu žalobce pak musí soud podle § 76 odst. 2 s. ř. s. přihlídnout toliko k takovým vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají jeho nicotnost. Takové nedostatky však nebyly v projednávané věci zjištěny.
15. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
16. Nejprve se soud zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného, kterou žalobce spatřoval v tom, že žalovaný nevypořádal všechny odvolací námitky. Soud zdůrazňuje, že žalobce nespécifikoval, jakou či jaké konkrétní odvolací námitky žalovaný nehodnotil. K takto obecně formulované námitce soud po prostudování odvolání žalobce a žalobou napadeného rozhodnutí konstatuje, že žalovaný se zabýval všemi odvolacími námitkami a zcela dostačujícím způsobem se s nimi vypořádal. Žalobce dále považoval rozhodnutí žalovaného za nepřezkoumatelné, neboť žalovaný nezkoumal možné dopady rozhodnutí do jeho rodinného a soukromého života. Žalovaný se touto námitkou žalobce zabýval a konstatoval, že § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců neumožňuje správním orgánům zvažovat dopad rozhodnutí do rodinného a soukromého života. Soud doplňuje, že žalobce spíše než s absencí úvahy žalovaného o možném dopadu rozhodnutí do jeho rodinného a soukromého života nesouhlasí s názorem žalovaného, že zákon o pobytu cizinců správním orgánům tuto úvahu neumožňuje. To však bude předmětem posouzení jedné z dalších žalobních námitek. Námitky týkající se nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného tedy nejsou důvodné.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

17. V projednávaném případě není sporu o to, že žalobce pobýval mimo území států Evropské unie nepřetržitě po dobu delší než 12 měsíců. Sporná v dané věci je skutečnost, zda byly naplněny okolnosti, které vylučují možnost zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu.
18. Podle § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců *ministerstvo vnitra zruší platnost povolení k trvalému pobytu, jestliže cizinec pobýval mimo území států Evropské unie nepřetržitě po dobu delší než 12 měsíců, pokud nebyla odůvodněna závažnými důvody, zejména těhotenstvím a narozením dítěte, závažným onemocněním, studiem nebo odborným školením anebo pracovním vysláním do zahraničí*. Platnost povolení k trvalému pobytu se tedy zruší, jestliže osoba pobývala mimo území států Evropské unie po dobu delší než 12 měsíců. Správní orgán tak nemá diskreční oprávnění, zda řízení o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu dle tohoto ustanovení zahájí, ale je povinen – při zjištění naplnění podmínek v tomto ustanovení stanovených – toto řízení z moci úřední zahájit. V rozsudku ze dne 4. 1. 2017, č. j. 9 Azs 288/2016-30, Nejvyšší správní soud uvedl, že „*před nepřijatelně tvrdými dopady dané ustanovení cizince chrání prostřednictvím toho, že nepřetržitá nepřítomnost cizince na území členských států Evropské unie delší než 12 měsíců není důvodem pro zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu tehdy, je-li nepřítomnost odůvodněna závažnými důvody. Správní orgán je tak v řízení o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu povinen umožnit cizinci sdělit, jaké důvody jej vedly k nepřítomnosti na území členských států Evropské unie, a v případě sdělení těchto důvodů prověřit, zda nespadají pod neurčitý právní pojem ‚závažné důvody‘, jehož obsah zákon přibližuje demonstrativním výčtem. Použití neurčitého právního pojmu umožňuje flexibilně reagovat na široké spektrum možných situací a jeho prostřednictvím lze zohlednit relevantní okolnosti řešeného případu, které se týkají nepřítomnosti cizince na území členských států Evropské unie.*“
19. V posuzovaném případě se soud ztotožňuje se žalovaným, že základní vzdělávání žalobce v zemi původu nelze podřadit pod liberační důvod ve smyslu § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců. Správní orgány ve svých rozhodnutích vycházely z prohlášení rodičů žalobce, že žalobce navštěvoval v období od srpna 2013 do června 2015 základní školu za tím účelem, aby se naučil vietnamsky. Po celou tuto dobu se tedy žalobce nacházel nepřetržitě ve Vietnamu a do České republiky se vrátil až dne 5. 6. 2015, což žalobce svými námitkami nijak nezpochybnil.
20. Správní orgány tedy postupovaly správně, pokud ve svých rozhodnutích vycházely ze sdělení rodičů žalobce, že důvodem pobytu žalobce ve Vietnamu byla skutečnost, že zde nastoupil povinnou školní docházku s cílem naučit se vietnamský jazyk. Žádný jiný důvod žalobce, resp. jeho rodiče, pro nějž po dobu delší než 12 měsíců pobýval mimo území států Evropské unie, po celou dobu správního řízení netvrdili. Soud podotýká, že v tomto typu řízení správní orgán, pokud jde o důvody pobytu cizince mimo území České republiky, vychází z tvrzení účastníka, tj. posuzuje jím uváděné důvody. Povinnost správního orgánu zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch účastníka řízení nelze vykládat tak, že by měl za účastníka řízení dovozovat další možné důvody pobytu mimo území České republiky, které žalobce neuvádí; ostatně je to právě účastník řízení, který důvody svého pobytu mimo území České republiky zná. Uváděl-li žalobce prostřednictvím svého právního zástupce až v soudním řízení, že tímto důvodem byly též vleklé zdravotní potíže, které mu znemožňovaly vrátit se do České republiky, soud k tomu zdůrazňuje, že žalobce v odvolání nic takového, ač mu v tom nic nebránilo, nezmiňoval. Žalovaný tudíž nemohl pochybit, pokud se v souladu s § 89 odst. 2 správního řádu zabýval
- Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

posouzením skutkového stavu tak, jak jej zjistil prvostupňový orgán. Za takové situace zjistily správní orgány stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, tedy v souladu s § 3 správního řádu dostatečným způsobem. Soudu ani není zřejmé, jaký jiný stav věci by správní orgány měly zjišťovat, když žalobce nezpochybňuje zjištění správních orgánů o tom, že ve Vietnamu docházel na základní školu a nepřetržitě pobýval mimo území států Evropské unie a jejich zjištění v tomto ohledu sám potvrzuje. Žalobce by neměl ani přehlížet, že správní orgán I. stupně předvolal oba jeho rodiče k podání svědecké výpovědi, kteří se však bez omluvy nedostavili. Za tohoto stavu považuje soud prohlášení rodičů žalobce ke zjištění skutkového stavu za dostatečné a zákonné důkazní prostředky.

21. Soud dále k tvrzení žalobce, že správní orgány odmítají v těchto typech řízení jakékoliv písemnosti (zejména čestná prohlášení), uvádí, že toto své tvrzení žalobce nijak nedokládá, a jedná se tudíž o nepodložené tvrzení, které nemá na projednávanou věc žádný dopad. Uvedené tvrzení žalobce navíc popírá postup správních orgánů v tomto řízení, které prohlášení rodičů přijaly, tedy nebyly ze strany správních orgánů odmítnuty. Námitky žalobce o tom, že správní orgány nezjistily skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a že skutkový stav nebyl zjištěn zákonnými důkazními prostředky, jsou nedůvodné. Soud pro úplnost poznamenává, že žalobce ani k žalobě, přestože to v žalobě tvrdil, zdravotní knížku a její úřední překlad nedoložil.
22. Správní orgány s ohledem na výše uvedená skutková zjištění nepochybily, když dospěly k závěru, že okolnosti pobytu žalobce mimo území států Evropské unie nelze podřadit pod žádný ze závažných důvodů uvedených v § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců. Na posuzovaný případ plně dopadá odkaz správního orgánu I. stupně, s kterým se žalovaný ztotožnil, na § 36 odst. 2 školského zákona, z něhož plyne, že na žalobce, coby držitele povolení k trvalému pobytu, se vztahovala zákonná povinnost plnit základní školní docházku v České republice, a naopak povinnost absolvovat základní školní docházku ve Vietnamu z právního řádu nevyplývá. V daném případě se proto v případě volby místa pobytu a školní docházky žalobce jednalo o svobodné rozhodnutí žalobce a jeho rodiny, který bez ohledu na získaný pobytový status nehodlal po dlouhou dobu (1 rok a 10 měsíců) v České republice pobývat, ač tak učinit mohl. Situace žalobce bez dalšího v žádném případě nenaplnuje pojem „závažné důvody“ ve smyslu § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců. Rovněž Nejvyšší správní soud nepovažuje docházku na základní školu za závažný důvod uvedený v § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců (viz např. rozsudek ze dne 24. 10. 2017, č. j. 8 Azs 117/2017-47).
23. Soud souhlasí se správními orgány i v tom, že jedním z důvodů nemožnosti zrušit platnost povolení k trvalému pobytu podle § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců je studium cizince, přičemž § 64 téhož zákona základní vzdělávání pro účely tohoto zákona za studium nepovažuje. Podle § 64 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců totiž platí, že *se studiem se pro účely tohoto zákona rozumí střední vzdělávání a vyšší odborné vzdělávání v oborech vzdělání ve střední škole, konzervatoři nebo vyšší odborné škole, zapsané do rejstříku škol a školských zařízení, a studium v akreditovaných studijních programech na vysoké škole*. Byť se toto ustanovení vztahuje především k žádostem o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia na území České republiky, nelze přehlédnout, že se v tomto ustanovení definuje studium pro celé znění zákona o pobytu cizinců. Tedy i studium, které je jako jeden z liberačních důvodů uvedený v § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, je nutno vykládat ve smyslu definice studia obsažené právě v § 64 odst. 1 téhož zákona. Docházku žalobce na základní školu tedy nelze považovat za závažný důvod zmíněný v §

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, neboť za studium dle zákona o pobytu cizinců se nepovažuje docházka na základní školu. V tomto výkladu tedy nelze spatřovat projev libovůle správních orgánů, jak tvrdí žalobce, protože tento výklad má oporu v zákoně o pobytu cizinců.

24. Soud dále hodnotil k námitce žalobce tvrzení žalovaného o tom, že se již v desítkách případů setkal s tím, že cizinec z důvodu svého časového zaneprázdnění kvůli provozování večerky či restaurace s dlouhou otevírací dobou své dítě pošle do domovské země za příbuznými, kteří se o něj postarají, a až se dítě stane samostatnějším (obvykle po ukončení prvního stupně základní školy), začnou rodiče jevit zájem o navrácení dítěte do České republiky. Soud souhlasí se žalobcem v tom, že toto tvrzení žalovaného je zcela obecné a nepodložené. Z obsahu správního spisu mj. vůbec neplyne, že by rodiče žalobce provozovali večerku či restauraci s dlouhou otevírací dobou. Zmíněné tvrzení žalovaného proto soud považuje za nepřipadné. Žalovaný nicméně, jak je výše rozvedeno, správně dovodil, že okolnosti tvrzené žalobcem nelze považovat za závažné důvody bránící zrušení trvalého pobytu žalobce dle § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, a svůj závěr přesvědčivým způsobem zdůvodnil. Nepřipadná argumentace žalovaného ohledně důvodu, proč žalobce odcestoval po dlouhou dobu do Vietnamu, tak nemá vliv na zákonnost jeho rozhodnutí.
25. Co se týká námitek týkajících se nepřiměřenosti dopadu rozhodnutí žalovaného do soukromého a rodinného života žalobce a rozporu napadeného rozhodnutí s mezinárodními závazky České republiky, soud uvádí, že žalovaný se s touto otázkou vypořádal na straně 4 napadeného rozhodnutí, neboť s odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu dovodil, že z § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců nevyplývá povinnost správního orgánu zabývat se otázkou přiměřenosti rozhodnutí. Soud se s tímto závěrem žalovaného ztotožňuje a v této souvislosti odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 1. 2017, č. j. 9 Azs 288/2016-30. V tomto rozsudku Nejvyšší správní soud uvedl, že „skutečnost, že zákonodárce do zákona výslovně nezakotvil nutnost zkoumat přiměřenost dopadů rozhodnutí o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu dle § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, nepovažuje Nejvyšší správní soud za náhodnou. Nastavení podmínek pro zrušení trvalého pobytu dle daného ustanovení je totiž takové povahy, že nutně nevyžaduje korektiv v podobě zkoumání přiměřenosti dle § 174a zákona o pobytu cizinců. [...] Zákonodárce prostřednictvím § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců nastavil podmínky pro povolení k trvalému pobytu tak, že k zachování platnosti daného povolení je nutno jej ve stanoveném rozsahu využívat. Jde o legitimní požadavek, k němuž mohl zákonodárce sáhnout. S ohledem na délku 12 měsíců nepřetržité nepřítomnosti, značně široké území v podobě území členských států Evropské unie, vůči němuž je nepřítomnost posuzována, a korektivu v podobě závažných důvodů pro nepřítomnost na tomto území lze konstatovat, že podmínky pro zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu v § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců nejsou pojaty natolik přísně, aby bylo nutné je doplňovat o zkoumání přiměřenosti dle § 174a daného zákona. [...] Zcela jistě se mohl zákonodárce rozhodnout do zákona vložit požadavek na zkoumání přiměřenosti dopadů rozhodnutí dle § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců do soukromého a rodinného života. K tomuto kroku však u daného ustanovení nepřistoupil. Zkoumání přiměřenosti dopadů rozhodnutí dle zmíněného ustanovení do soukromého a rodinného není nezbytné ani z hlediska čl. 8 odst. 1 Úmluvy“. Z uvedeného tedy vyplývá, že správní orgány v daném případě nebyly povinny zabývat se otázkou přiměřenosti dopadu rozhodnutí o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu do Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

soukromého a rodinného života žalobce. Žalovaný tedy nepochybil, pokud se otázkou nepřiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce nezabýval, a nemohl se ani dopustit porušení mezinárodních závazků, jimiž je Česká republika vázána (čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, podle něhož má každý právo na respektování svého soukromého a rodinného života, obydlí a korespondence, či Úmluvy o právech dítěte). Soud považuje odkaz žalobce na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 3. 2015, č. j. 1 Azs 174/2014-41, za nepřipadný, neboť předmětem řízení řešeného v uvedeném rozsudku byl přezkum rozhodnutí správních orgánů o vyhoštění účastníka řízení dle § 119a odst. 1 písm. b) a c) zákona o pobytu cizinců, nikoli rozhodnutí o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu dle § 77 odst. 1 písm. c) téhož zákona. Ve zmíněném rozsudku se tedy Nejvyšší správní soud zabýval právně a skutkově odlišnou věcí, a proto nelze jeho závěry na projednávaný případ vztáhnout. Tyto námitky proto soud shledal nedůvodnými.

26. Soud dále odkazuje na argumentaci žalovaného, který upozornil na to, že v projednávaném případě bylo žalobci zrušeno nejvyšší pobytové oprávnění, avšak zákaz pobytu mu vysloven nebyl, a žalobce tak má možnost požádat o nižší pobytový status, přičemž vzhledem ke skutečnosti, že se žalobce nedopustil obcházení zákona o pobytu cizinců a ani závažným způsobem nenarušil veřejný pořádek, a vzhledem k tomu, že je nezletilý a má v České republice rodiče, je pravděpodobné, že jeho žádosti bude vyhověno.
27. K námitkám žalobce, že již v době rozhodnutí žalovaného opětovně plnil účel trvalého pobytu, soud opakovaně zdůrazňuje, že správní orgán I. stupně je povinen z moci úřední zahájit řízení o rušení trvalého pobytu, zjistí-li naplnění podmínek obsažených v § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců. Správní orgán I. stupně tudíž nemá možnost správního uvážení, zda řízení zahájí, či nikoliv. V projednávané věci tedy není pro zahájení řízení rozhodné, zda žalobce začal znovu plnit podmínky trvalého pobytu, rozhodné je pouze to, že žalobce po dobu delší než 12 měsíců pobýval nepřetržitě mimo území států Evropské unie. Bylo pak na žalobci, aby po zahájení řízení o zrušení platnosti jeho povolení k trvalému pobytu tvrdil relevantní závažné důvody, pro které nemohl pobývat na území států Evropské unie, což však, jak je shora uvedeno, nesplnil. Soud dále poznamenává, že žalobci nic nebránilo, aby i při docházce na základní školu ve Vietnamu po nějakou, byť krátkou, dobu v průběhu 12 měsíců pobýval na území států Evropské unie (tedy nikoliv nutně jen na území České republiky), a tím zabránil naplnění podmínky pro zrušení trvalého pobytu stanovené v § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, tedy nepobývat nepřetržitě po dobu 12 měsíců mimo území států Evropské unie. Tyto námitky jsou tedy zcela nedůvodné.
28. Dále se soud zaměřil na námitku, že správní orgán postupoval při pořízení kopie cestovního dokladu žalobce v rozporu se zákonem o ochraně osobních údajů, a klíčový důkaz je proto nepoužitelný. Této námitce soud nepřisvědčil, přičemž vycházel ze závěrů Nejvyššího správního soudu vyslovených v jeho rozsudku ze dne 22. 1. 2013, č. j. 9 Aps 5/2012-56, publ. pod č. 2811/2013 Sb. NSS. Smyslem zákona o ochraně osobních údajů, kterým byla do právního řádu České republiky implementována ustanovení směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 95/46/ES, o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů a o volném pohybu těchto údajů, je bezesporu chránit právo na soukromí občanů. Právo na soukromí nepochybně zahrnuje také právo jednotlivce rozhodnout podle vlastního uvážení, zda, popř. v jakém rozsahu, jakým způsobem a za Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

jakých okolností mají být skutečnosti a informace z jeho osobního soukromí zpřístupněny jiným subjektům. Z uvedených důvodů je také základním atributem celé koncepce zákona o ochraně osobních údajů souhlas subjektu údajů se zpracováním takových údajů. Působnost zákona o ochraně osobních údajů je koncipována velmi široce a vztahuje se zjednodušeně řečeno na všechny subjekty, které osobní údaje zpracovávají včetně státních orgánů. Při výkonu veřejné moci však zákon sám logicky souhlas subjektů údajů se zpracováním jejich údajů nevyžaduje, neboť výkon veřejné moci, v rámci kterého dochází ze zákona ke zpracování osobních údajů, nemůže být závislý na poskytnutí takového souhlasu. Je třeba připomenout, že zákon o ochraně osobních údajů se nevztahuje na nahodilé shromažďování osobních údajů, které nejsou dále systematicky zpracovány. Nelze tedy konstatovat, že jakékoliv získání osobního údaje je automaticky podřazeno pod režim upravený zákonem o ochraně osobních údajů.

29. Zákon o ochraně osobních údajů rozumí shromažďováním osobních údajů systematický postup nebo soubor postupů, jehož cílem je získání osobních údajů za účelem jejich dalšího uložení na nosič informací pro jejich okamžité nebo pozdější zpracování [§ 4 písm. f) zákona]. Samotná skutečnost, že si správní orgány v rámci pořizování důkazů při výkonu své činnosti opatřily konkrétní listiny (kopie cestovních dokladů žalobce), nečiní z této aktivity postup, jehož cílem bylo získání osobních údajů pro jejich další zpracování ve smyslu zákona o ochraně osobních údajů. Cílem tohoto postupu bylo získat důkazní prostředky, které by mohly být rozhodné pro správné rozhodnutí o věci samé. Jinými slovy, ani vědomé opatření těchto listin nesledovalo jako cíl získání osobního údaje. Skutečnost, že kopie cestovních dokladů obsahovaly osobní údaje žalobce, je vedlejším, nahodilým důsledkem příslušného postupu správních orgánů. Považovat získání každé listiny obsahující osobní údaj za záměrné shromažďování osobních údajů za účelem jejich dalšího zpracování ve smyslu ustanovení § 3 odst. 4 zákona o ochraně osobních údajů se soudu jeví jako značně extenzivní výklad. Aby mohlo jít o zpracování osobních údajů ve smyslu uvedeného zákona, musí jít o systematickou činnost prováděnou přímo s osobními údaji. Nejčastější formou takové činnosti bude nepochybně vytvoření určitého uspořádaného souboru osobních údajů, nebo pomocí technických prostředků uspořádání docílit. Skutečnost, že důkazní prostředky jsou po jejich získání založeny do správního spisu, tam jsou uchovávány a v rámci dokazování ve správním řízení jsou následně hodnoceny, nemůže naplnit pojem zpracování ve smyslu zákona o ochraně osobních údajů. Účelem takového postupu nepochybně není žádná systematická zpracovatelská operace s osobními údaji tak, jak tento pojem definuje zákon o ochraně osobních údajů. Účelem založení důkazních prostředků do správního spisu není evidence osobního údaje či jeho strukturované užívání, které má za cíl identifikovat konkrétní fyzickou osobu. Účelem založení takové listiny do správního spisu je toliko uchování této listiny pro následné hodnocení v rámci dokazování.
30. Lze tedy shrnout, že cílem pořízení kopií cestovních dokladů žalobce v projednávané věci nebylo shromažďování či další zpracovávání osobních údajů žalobce, nýbrž toliko zachycení důkazu o tom, kdy žalobce opustil území České republiky, resp. Evropské unie, a kdy se vrátil zpět. V tomto směru se tedy jednalo o nahodilé shromáždění osobních údajů, při kterém nedochází k jejich dalšímu zpracování ve smyslu zákona o ochraně osobních údajů [srov. § 3 odst. 4 a § 4 písm. e) tohoto zákona]. Cílem takového postupu bylo získat a následně vyhodnotit důkazní prostředky pro účely rozhodnutí o věci samé, nikoli získat osobní údaje pro účely jejich dalšího zpracování. Soud proto ve shodě se Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

závěry Nejvyššího správního soudu formulovanými v jeho rozsudku ze dne 22. 1. 2013, č. j. 9 Aps 5/2012-56, shledal, že správní orgány neporušily zákon o ochraně osobních údajů. Klíčové důkazy v podobě kopií cestovních dokladů žalobce nebyly získány v rozporu se zákonem a žalobce se mýlí, pokud je považuje za nepoužitelné. Tuto námitku tedy soud shledal nedůvodnou.

31. Žalobu soud vyhodnotil v mezích žalobních bodů jako nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
32. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému nad rámec běžné úřední činnosti žádné náklady nevznikly, ani jejich náhradu nepožadoval, proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty

na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem dne 28. srpna 2018

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D., v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.